

Sygn. akt I C 1264/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Kamilla Gos-Górska

Protokolant: Sabina Drewniok - Szczepek

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2016 roku w Gliwicach

na rozprawie sprawy z powództwa S. Z. (Z.)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda S. Z. kwotę 2.503,05 zł (dwa tysiące pięćset trzy złote i 5/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 16 lutego 2014 roku do dnia zapłaty;

oddala powództwo w pozostałym zakresie;

koszty postępowania stosunkowo rozdziela obciążając nimi powoda w 30% a pozwaną w 70% i z tego tytułu zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 392,80 zł (trzysta dziewięćdziesiąt dwa złote i 80/100);

nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 217,66 zł (dwieście siedemnaście złotych i 66/100) tytułem wydatków na opinię biegłego tymczasowo pokrytych ze środków Skarbu Państwa;

nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 507,86 zł (pięćset siedem złotych i 86/100) tytułem wydatków na opinię biegłego tymczasowo pokrytych ze środków Skarbu Państwa.

SSR Kamilla Gos-Górska

Sygn. akt I C 1264/14

UZASADNIENIE

W dniu 13 marca 2014 roku S. Z. wystąpił z pozwem o zapłatę przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W., domagając się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej kwoty 3.585,45 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 lutego 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej wynajął pojazd zastępczy F. (...) poszkodowanej w zdarzeniu z 29 sierpnia 2013 r. K. S. (1), której pojazd S. (...) został uszkodzony. Sprawcą wypadku był uczestnik ruchu, który posiadał polisę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wykupioną u pozwanej. Za usługę najmu powód wystawił fakturę na kwotę 4.575,60 zł brutto, w tym 100 zł netto za podstawienie pojazdu pod warsztat i 100 zł netto za odbiór pojazdu z pod warsztatu. Powód przyjął stawkę dobową najmu na kwotę 220 zł netto a pojazd był najęty przez 19 dni (19.09.2013 r. – 4.10.2013 r.), co dało kwotę 3.520 zł netto za najem. Poszkodowana K. S. (1) zawarła z powodem umowę cesji wierzytelności, na mocy której powód nabył wierzytelność przysługującą jej wobec ubezpieczyciela sprawcy zdarzenia z tytułu zwrotu

kosztów najmu pojazdu zastępczego. Pismem z 10.01.2014 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 4.575,60 zł, w następstwie czego pozwana wypłaciła kwotę 990,15 zł. Pozwana zweryfikowała stawkę najmu do kwoty 141,45 zł brutto i jako uzasadniony czas najmu przyjęła okres 7 dni. Powód przedstawił cenniki innych wypożyczalni pojazdów i wskazał, że w zawieranych przez siebie umowach nie określa limitu kilometrów, nie pobiera kaucji, podstawia pojazdy klientom pod wskazany adres a usługa rozliczana jest bezgotówkowo.

W odpowiedzi na pozew, (...) S.A. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana przyznała fakt objęcia sprawy szkody ochroną ubezpieczeniową i przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego. Zakwestionowała jednak stawkę najmu pojazdu przyjętą przez powoda, jak też niezbędny czas najmu pojazdu poszkodowanej. Stawka najmu przyjęta przez powoda jest zawyżona, na dowód czego pozwana załączyła wydruki cen najmu pojazdu w wypożyczalniach. Za nieuzasadnioną uznała także opłatę za podstawienie i odbiór pojazdu od klienta. Powód nie wykazał, że poszkodowana nie mogła odebrać pojazdu z siedziby powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 sierpnia 2013 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód S. (...), stanowiący własność K. S. (1). Sprawcą zdarzenia był inny uczestnik ruchu, który w dniu zdarzenia poruszał się pojazdem ubezpieczonym w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej w W..

/okoliczności bezsporne a ponadto: dowód rejestracyjny k. 24/

Pierwsze oględziny pojazdu S. (...) przez pracownika (...) S.A. miały miejsce 4 września 2013 r. i tego też dnia otrzymano kosztorys naprawy. W dniu 19 września 2013 r. pojazd S. (...) został przyjęty do naprawy w zakładzie (...) sp. z o.o. w R.. Po przyjęciu pojazdu, został on przetransportowany do podwykonawcy do Z., gdzie następnego dnia – 20 września 2013 r. zweryfikowano zakres uszkodzeń. Wobec tego żądanie drugich oględzin zgłoszono 20 września 2013 r. a kosztorys naprawy otrzymano w dniu 25 września 2013 r. i w tym dniu zamówiono części do naprawy, które zostały dostarczone 26 września 2013 r. Podwykonawca odebrał je jednak 27 września 2013 r. i rozpoczął naprawę 30 września 2013 r., która trwała do 2 października 2013 r., następnie zlecono transport do ASO, gdzie następnego dnia pojazd czyszczono i kontrolowano, a kolejnego dnia wydano.

Okres od daty przyjęcia pojazdu do naprawy do dnia akceptacji kosztorysu to 7 dni. Naprawę pojazdu należało rozpocząć 27 września 2013 r. i powinna trwać do 30 września 2013 r. Uzasadniony czas naprawy pojazdu to taki, w którym serwis organizuje pracę w taki sposób, że od razu – po przyjęciu pojazdu - przystępuje do naprawy, bez oczekiwania na wolne stanowiska z uwagi na przyjęcie zbyt dużej liczby pojazdów do naprawy.

/dowód: protokół czynności k. 23 v, opinia biegłego M. B. k. 103-105, opinia uzupełniająca k. 143-144, informacja (...) sp. z o.o. w R., k. 163-166/

Technologiczny czas naprawy samochodu S. (...) w zakresie uszkodzeń z dnia 29 sierpnia 2013 r., przy uwzględnieniu czasu pracy zakładu i efektywnego czasu pracy, wynosi 2 dni. Okres ten uwzględnia wszystkie dodatkowe czynności niezwiązane z samą naprawą.

/dowód: opinia biegłego M. B. k. 103-117, opinia uzupełniająca k. 143-144/

W dniu 19 września 2013 r. K. S. (1) zawarła z S. Z., prowadzącym działalność gospodarczą w G., umowę najmu pojazdu zastępczego F. (...), ustalając dobową stawkę najmu na kwotę 220 zł netto. Wydanie pojazdu nastąpiło o godzinie 8 : 30 w R., gdzie podstawiono pojazd pod serwis. Pojazd został zwrócony w tym samym miejscu w dniu 4 października 2013 r. o godz. 13 : 15. Pojazd zastępczy był K. S. (1) niezbędny do dojazdów z dzieckiem do przedszkola, przewożenia rzeczy w związku z przeprowadzką, dojazdów do L., gdzie prowadziła remont i w celu zrobienia zakupów. W chwili kiedy

oddawała pojazd do naprawy poinformowaną ją tylko o możliwości najmu pojazdu zastępczego od S. Z.. Zgłoszenia szkody – zdarzenia z 29 sierpnia 2013 r. dokonywała przez infolinię, ale tam nie pytała o możliwość najmu pojazdu.

/dowody: umowa najmu (k. 14), oświadczenie (k. 15), informacja z (...) (k. 9), zeznania świadka K. S. k. 85-86/

Z tytułu najmu pojazdu S. Z. wystawił K. S. (1) fakturę na kwotę 4.575,60 zł brutto. Na kwotę tę złożyły się czynności podstawienia i odbioru pojazdu (po 100 zł netto, łącznie 246 zł brutto) oraz najem pojazdu ustalony jako iloczyn 16 dni i stawki 220 zł netto.

/dowody: faktura (k. 16)/

W dniu 4 października 2013 r. S. Z. zawarł z K. S. (1) umowę cesji wierzytelności przysługującej K. S. (1) wobec (...) Spółki Akcyjnej w W. z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

/dowody: umowa cesji (k. 17)/

Pismem z dnia 10 stycznia 2014 roku S. Z. wezwał (...) Spółkę Akcyjną w W. do zapłaty kwoty 4.575,60 zł stanowiącej koszt najmu pojazdu zastępczego przez K. S. (1). Pismo doręczono 16 stycznia 2014 r. Ubezpieczyciel wypłacił na rzecz S. Z. kwotę 990,15 zł brutto tytułem kosztów najmu pojazdu.

/dowody: wezwanie do zapłaty z dowodem doręczania (k. 18-19), decyzja o wypłacie i potwierdzenie wypłaty (k. 20-22)/

Ceny najmu pojazdów klasy podobnej do F. (...) i S. (...) zawierają się pomiędzy 116 a 297 zł brutto a średnia cen takich ofert to 188 zł brutto. Zastosowana przez S. Z. stawka 286 zł [z uwzględnieniem kosztów podstawienia i odbioru pojazdu] mieści się w zakresie ofert najmu innych firm zajmujących się profesjonalnym wypożyczaniem pojazdów.

/dowód: opinia biegłego M. B. k. 103-117/

Powyższy stan faktyczny częściowo posiadał charakter bezsporny, w pozostałym zakresie Sąd poczynił ustalenia w oparciu o dokumenty złożone do akt sprawy, którym Sąd przydał moc dowodu w sprawie. Jako szczerze i wiarygodne Sąd ocenił zeznania świadka K. S. (1), które korespondują z pozostałym materiałem dowodowym w postaci dokumentów. Wobec zgłoszenia takiego wniosku, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego, uznając, że okoliczności wymagające ustalenia wymagają wiedzy specjalistycznej. Opinia została sporządzona przez podmiot profesjonalny, niezainteresowany wynikiem postępowania i zawierała stanowcze wnioski wraz z ich uzasadnieniem. Opinię tę Sąd uznał za wiarygodną, z tym zastrzeżeniem, iż w zakresie oceny uzasadnionego czasu najmu pojazdu, Sąd dokonał własnej oceny daty kiedy należało zgłosić konieczność drugich oględzin, co wpłynęło na przyjęcie okresu uzasadnionego czasu trwania najmu pojazdu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było uzasadnione w części.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, iż zasada odpowiedzialności pozwanej za skutki zdarzenia z 29 sierpnia 2013 r. i zawarcie umowy cesji wierzytelności stanowiły okoliczności bezsporne.

Podstawą faktyczną odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej było zaistnienie kolizji drogowej, w czasie której uszkodzony został pojazd poszkodowanej K. S. (1), za które to zdarzenie odpowiedzialność pierwotnie ponosił sprawca zdarzenia, który zawarł umowę ubezpieczenia pojazdu od odpowiedzialności cywilnej z pozwaną.

Art. 822 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Według § 2 umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące

następstw przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Z kolei w oparciu o § 4 uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela określony jest przez zakres odpowiedzialności ubezpieczonego, w granicach sumy gwarancyjnej (tak m.in.: art. 36 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Dz. U. Nr 124 poz. 1152 ze zm.). Odpowiedzialność posiadacza pojazdu w niniejszej sprawie oparta jest o art. 436 k.c. w zw. z art. 415 k.c.

Z kolei zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania; § 2 przepisu przewiduje, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Wobec zawarcia umowy cesji powód wstąpił w prawa poszkodowanej K. S. (1).

Wobec powyższego, dalszej ocenie Sądu podlegała zasadność roszczenia powoda w kontekście dochodzonej wysokości, tj. zakresu odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń (pozwanej) w stosunku do poszkodowanej. Tak ustalony poziom odpowiedzialności (zakres kosztów, do poniesienia których była zobowiązana pozwana w stosunku do K. S. (1) w związku ze wskazanym zdarzeniem), z uwagi na zawartą umowę cesji (przelew praw) wyznaczał zakres odpowiedzialności pozwanej w stosunku do powoda. Kwestią sporną w rozpoznawanej sprawie była wysokość odszkodowania należnego powodowi związanego z kosztami najmu pojazdu zastępczego.

Jak wskazano powyżej, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń co do zasady jest identyczny jak zakres odpowiedzialności posiadacza pojazdu mechanicznego, który spowodował szkodę. Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika (§ 1), a w tych granicach naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono (§ 2).

Rozpoznając sprawę Sąd zważył także na orzecznictwo Sądu Najwyższego zgodnie z którym odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje także wydatki za najem pojazdu zastępczego (patrz wyrok z dn. 26.11.2002 r., V CKN 1397/00; wyrok z dn. 05.11.2004 r., II CK 494/03; wyrok z dn. 08.09.2004 r., IV CK 672/03). W uchwale z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28, Biul. SN 2011/11/5) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że szkodę stanowią również konieczne wydatki związane ze zdarzeniem szkodzącym. Stratą w rozumieniu przepisu art. 361 § 2 k.c. są objęte także te wydatki, które służą ograniczeniu (wyłączeniu) negatywnych następstw majątkowych doznanych przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia (zniszczenia) pojazdu. Negatywnym następstwem majątkowym jest w takiej sytuacji utrata możliwości korzystania z rzeczy, a więc utrata uprawnienia stanowiącego atrybut prawa własności. W takiej sytuacji poszkodowanemu przysługuje roszczenie o zwrot wydatków na najem pojazdu zastępczego. Zaznaczyć należy, iż w obecnych uwarunkowaniach rynkowych i społecznych codzienne korzystanie z pojazdu mechanicznego jest koniecznością wynikającą z wykonywania zawodu, miejsca zamieszkania czy też racjonalnego wykorzystania czasu, samochód nie jest dobrem luksusowym dostępnym dla nielicznych.

Niezbędność najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowaną została wykazana. Jak wynika z zeznań świadka K. S. (1) pojazd był jej niezbędny do spraw życia codziennego (odwożenie dziecka do przedszkola, zakupy), jak też do przeprowadzki i doglądania przebiegu remontu. Sąd uznał, że skoro poszkodowana była właścicielem pojazdu, to jest to rzecz potrzebna w jej życiu, a najem pojazdu uzasadniony jest właśnie tymi potrzebami. Sąd uznał zatem, że co do zasady poszkodowana była uprawniona do skorzystania z pojazdu zastępczego a wynikający z tego tytułu koszt stanowi szkodę majątkową, za którą pozwana ponosi odpowiedzialność. Sąd uznał również, że poszkodowana była uprawniona do wyboru dowolnej oferty najmu pojazdu, o ile koszt tej usługi mieści się w cenach rynkowych. Jednocześnie pozwana nie wykazała, aby złożyła poszkodowanej konkretną ofertę najmu innego pojazdu, za niższą kwotę, a zatem, aby poszkodowana swoim zachowaniem przyczyniła się do powiększenia rozmiarów szkody.

Ustalenia wymagał uzasadniony koszt najmu pojazdu zastępczego, w tym uzasadniony czas naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku zdarzenia z 29 sierpnia 2013 roku, uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego oraz koszt takiego najmu (wysokość stawki dobowej czynszu najmu). W tym zakresie Sąd oparł się na materiale zgromadzonym w aktach sprawy a dotyczącym przebiegu naprawy pojazdu, w szczególności precyzyjnej informacji przedstawionej przez serwis (...) sp. z o.o. i opinii biegłego. Analiza przebiegu czynności i treść opinii biegłego doprowadziły Sąd do wniosku o zasadności następującego czasu najmu pojazdu:

- 19 września 2013 r. (1 dzień) jako data przyjęcia pojazdu i w ocenie Sądu w tej już dacie winno nastąpić zgłoszenie potrzeby dodatkowych oględzin;
- 20-24 września 2013 r. (5 dni) do otrzymania kosztorysu i zamówienia części;
- 25 września 2013 r. (1 dzień) na dostawę części;
- 26 i 27 września 2013 r. (2 dni) technologiczny czas naprawy pojazdu;
- 28 i 29 września 2013 r. (2 dni weekendu)
- 30 września 2013 r. (1 dzień) dzień organizacyjny na wydanie pojazdu.

Sąd uznał, że przyjęty, powyżej wymieniony okres, był wystarczający dla prawidłowego przeprowadzenia naprawy. W szczególności Sąd uznał, że nie ma żadnego uzasadnienia dla przyjęcia pojazdu i oczekiwania doby na weryfikację zakresu uszkodzeń. Potrzeba drugich oględzin winna zostać zgłoszona już w dniu 19 września 2013 r. a nie 20 września 2013 r., mając przy tym na uwadze, że pojazd oddany był do serwisu rano, gdyż już o 8.30 poszkodowana posiadała wynajęte auto zastępcze. Oceny Sądu nie mogą zmienić zasady organizacji prac w serwisie, który pomimo przyjęcia pojazdu w R., zdecydował o przeprowadzeniu naprawy przez podwykonawcę z Z., co opóźniło ten proces z uwagi na konieczność dwukrotnego transportu pojazdu, przekazywanie dostarczonych części do naprawy pomiędzy serwisem a warsztatem czy z uwagi na kontrolę powykonawczą. W tym zakresie pozwana nie może ponosić odpowiedzialności za przedłużenie czasu naprawy a w konsekwencji za przedłużenie czasu najmu pojazdu zastępczego. Stanowisko Sądu różni się od opinii biegłego o tyle, że Sąd uznał, iż skoro pojazd przyjęto do serwisu 19 września 2013 r. rano (nie później niż 8.30) to należało w tym samym dniu przeprowadzić weryfikację uszkodzeń przyjętych do pierwszej kalkulacji naprawy. Przy tym sam biegły w swojej opinii zauważył, iż serwis decydując się przyjąć pojazd do naprawy, winien być do tego przygotowany.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał za zasadny okres trwania najmu przez 12 dni (19-30.09.2013 r.) i za taki też okres poszkodowana była uprawniona do żądania zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. W konsekwencji zawarcia umowy cesji, w tym też rozmiarze roszczenie to przysługuje powodowi.

Odnośnie dobowej stawki czynszu najmu pojazdu zastępczego, Sąd uznał za uzasadniony koszt najmu mieszczący się w zakresie stawek rynkowych. Dobowa stawka najmu pojazdu zastępczego jak F. (...) i S. (...) (pojazd uszkodzony) zawiera się w przedziale od 116 zł do 297 zł brutto. Stawka wynikająca z umowy najmu to kwota 286 zł (z uwzględnieniem kosztów podstawienia i odbioru a 270,60 zł bez tych kosztów), zatem mieści się w cenach rynkowych. Należy zauważyć, że poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania rozwiązania najkorzystniejszego, tj. najtańszego dla podmiotu odpowiedzialnego. Wypadki drogowe to zdarzenia zaskakujące, nagłe, które przez sam fakt wystąpienia stawiają poszkodowanego w niekorzystnej sytuacji życiowej, komplikują codzienne funkcjonowanie. Trudno w tych okolicznościach oczekiwać, aby poszkodowany przeprowadzał analizę rynku najmu pojazdu i porównywał oferty. Z tych samych względów Sąd uznał również za stanowiący następstwo zdarzenia wydatek związany z podstawieniem pojazdu i jego odbiorem. Skoro poszkodowana zdawała swój pojazd w R. to dostarczenie jej pojazdu zastępczego w to miejsce było uzasadnione, podobnie jak odbiór pojazdu z tego miejsca, skoro sama utraciła możliwość korzystania ze swojego samochodu a przez to możliwość swobodnego przemieszczania się. Przy czym biegły sporządzając opinię

uwzględnił już tę opłatę proporcjonalnie w dobowej stawce najmu (przyjmując stawkę 286 zł w miejsce 270,60 zł), która nadal pozostawała w granicach cen rynkowych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że pozwana jako podmiot likwidujący szkodę jest odpowiedzialna za szkodę stanowiącą iloczyn dobowej stawki najmu w wysokości 270,60 zł brutto i okresu 12 dni, tj. co do kwoty 3.247,20 zł a ponadto co do kwoty 246 zł jako opłaty za podstawienie i odbiór pojazdu. Zatem pozwana winna pokryć koszty najmu pojazdu zastępczego co do kwoty 3.493,20 zł a uwzględniając fakt wypłaty kwoty 990,15 zł, za zasadne należało uznać roszczenie powoda co do kwoty 2.503,05 zł.

Sąd uznał również, że powód był uprawniony do naliczenia odsetek za opóźnienie w zapłacie. Zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (§ 1), a jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (§ 2). Termin spełnienia świadczenia może być oznaczony (w ustawie lub umowie) albo może wynikać z właściwości zobowiązania – zaś w pozostałych sytuacjach świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art. 455 k.c.). Natomiast w myśl art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Jak wynika z poczynionych ustaleń, zgłoszenie żądania zwrotu kosztów najmu dokonano w dniu 16.01.2014 r. (k. 19), zatem żądanie odsetek za opóźnienie od 16 lutego 2014 r. było uzasadnione.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził kwotę 2.503,05 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 lutego 2014 r. do dnia zapłaty (pkt 1 sentencji wyroku), oddalając powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2 sentencji wyroku).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód wygrał postępowanie w 70 % wobec czego pozwana winna ponieść 70% kosztów postępowania. Łącznie pokryte koszty procesu wyniosły 2.014 zł na co złożyły się koszty poniesione przez powoda: opłata od pozwu (180 zł), wynagrodzenie pełnomocnika (600 zł), opłata od pełnomocnictwa (17 zł), zaliczka na opinię (200 zł) oraz poniesione przez pozwaną: wynagrodzenie pełnomocnika (600 zł), opłata od pełnomocnictwa (17 zł), zaliczka na opinię (400 zł). Wobec poniesienia przez pozwaną łącznie kosztów w kwocie 1.017 zł i obowiązku ich poniesienia w kwocie 1.409,80 zł, Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 392,80 zł.

W sprawie pozostały do rozliczenia nieuiszczone koszty sądowe, tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Gliwicach, w wysokości 725,52 zł (część wynagrodzenia biegłego sądowego za sporządzenie opinii). Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c., Sąd nakazał pobranie od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach 30 % tej kwoty, tj. 217,66 zł a od pozwanej 70 % tej kwoty tj. 507,86 zł.

SSR Kamilla Gos-Górska